

fekvésü termőhelyről; a henye fenyő magas fekvésü termőhelyről; az ákác meg megfelelő talaj és vidékről.

Tartós: a szelid gesztenye szárazban, a szil szárazban, a lucz gyantatartalommal szárazban, a jegenyefenyő szárazban, a veres fenyő széles évgyűrűkkel szárazban, a kőris.

Nem igen tartósak: a széles évgyűrűjü fenyvesek; a bükk szárazban (vizben tartós); az éger szárazban (vizben igen tartós); a gyertyán; a juhar; a nyir; a rekettye; a sima fenyő; a hárs, olajnyár, mogyoró, fűz.

A rovarok közül, melyek a fát rontják megemlitendők: szárazban az anobium és plitinius faj, de nevezetesen az anobium striatum. A tengeri vizben a fának állandó ellensége a limnoria terebrans, ez egy kis rák, mely a fa felületét támadja, és a teredo navalis, ez egy hegyes kis kagyló, mely a fába mélyen behat.

A rovarok ellen csak is olykép védhetjük meg a fát, ha mérges anyagokkal telítjük; a tengervizü rovaroknak különben az édes folyó viz sem barátjuk.

Következniék még mint a fák műszaki tulajdonságainak befejezője a tüzi erő, erről azonban más alkalommal leend szerencsém e lapokban értekezni.

Vidéki szó az állam-erdők eladásának kérdéséhez.

Szállka, augusztus hóban 1875.

Az a megdöbentő felszólalás, hogy „adjuk el az állam-erdőket is“ nem csak minden gondolkozó erdészt, hanem nagyrészt többi honpolgárainkat is megingatá hitőkben, a midőn a nemzet kincsét, az állam-erdőket veszélyben lenni látják. Nyugodtan meg volt eddig mindenki azon hiedelemben, hogy vannak az államnak jókarban lévő erdei, melyek a mos-

tani jól kezelt rendszer mellett szépen jövedelmeznek, és van az országnak évről-évre szaporodó jövedelme, és így szép hypothekája is.

Már most tegyük fel, hogy az erdők eladatnak, azok ekkor mindenesetre egyes birtokosok közt daraboltatnak fel, leginkább pedig üzérekre fognak átszállani, kik az ország érdekeivel nem igen törődve, minden áron és módon oda fognak törekedni, hogy ezen erdőkből a jövő kárára és maguknak minél több jövedelmet szerezzenek. Mi természetesebb ennélfogva mint az, hogy erdeiket tulkiaknázni iparkodnak, azokat tulvágatják és a pusztulásnak engedik át.

Akármily szigorú törvényt hozna is a kormány e tekintetben, nem sokat használna, mert látjuk ezt főképp a kisebb birtokosok erdein, de különösen a községi erdőkön, melyek már nagyrészt pusztulásnak indulvák.

Az ország hitelének nagy kárára volna az állam-erdők eladása. Tudjuk továbbá azt is, hogy az erdők fenntartását igénylik az éghajlati tényezők is, mert hogy az erdőknek mily befolyásuk van különösen haladó gazdaságunkra, azt minden tapasztalt gazda bőven képes igazolni, és valamennyien sajnos észleljük az 1848 ótai erdőirtásokat.

Felszólalok tehát én is, mint régi gazda, mint tapasztalt erdész, hogy tartsuk fenn és kiméljük még fenálló erdeinket a nemzet javára, sürgessük a már rég tervezett erdő-törvény létrehozását, bizzuk az erdők kezelését tudományosan kiképzett egyénekre, a törvény végrehajtását pedig oly közegekre, kik az erdőpusztításokat nem szemüvegen át nézik, hanem a törvény szigora szerint járnak el.

Ha így lesz ez — akkor a nemzet kincse megmarad!

Kozinsky, főerdész.